

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Evy Sakálovej a sudcov JUDr. Ľubora Šeba a JUDr. Edity Bakošovej v právnej veci žalobcu **P. Ž.**, bývajúceho v B., zastúpeného JUDr. K. K., advokátom v B., Advokátska kancelária K., s.r.o., V., proti žalovanej **Mgr. I. W. – W.**, bývajúcej v B., o **zaplatenie 66 387,84 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 17 C 399/2004, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. apríla 2009 sp.zn. 9 Co 248/2008, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie žalobcu **z a m i e t a .**

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I (v poradí druhým) rozsudkom z 12. marca 2008 č.k. 17 C 399/04-175 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 2 000 000,-- Sk s úrokom z omeškania 13 % ročne od 1. januára 2004 do zaplataenia a náhradu trov konania 289 822,-- Sk na (bližšie nešpecifikovaný) účet právnej zástupkyne žalobcu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní bolo nepochybne preukázané, že účastníci konania uzavreli zmluvu o pôžičke, ktorej splatnosť nebola dohodnutá v zmysle ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka. Preto všeobecná trojročná premlčacia doba začala plynúť dňom nasledujúcim po poskytnutí pôžičky v apríli 1998, kedy mohol žalobca svoje právo vykonať po prvýkrát; premlčacia doba tak uplynula v apríli 2001.

Pokiaľ teda žalobca podal žalobu o vrátenie pôžičky na súd až 28. apríla 2004, podal ju po uplynutí trojročnej všeobecnej premlčacej doby. Medzi účastníkmi bolo nesporné, že žalobca vyzval žalovanú na plnenie listom z 31. októbra 2001, a to v lehote do 31. decembra 2003, tak, ako sa žalovaná zaviazala listom z 18. septembra 2001. Žalovaná sa potom dostala do omeškania od 1. januára 2004. Žalovaná posledne uvedeným listom z 18. septembra 2001 uznala, že do konca roku 2003 zaplatí svoj dlh 2 000 000,-- Sk z pôžičky, t.j. uznala dlh čo do dôvodu i výšky. V čase uznávacieho prejavu žalovanej bol už dlho premlčaný a z hľadiska právnych následkov založil plynutie novej desaťročnej premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, avšak až od 1. januára 2004. Súd prvého stupňa argumentoval právnym názorom, že uznanie premlčaného dlhu nie je viazané na vedomosť dlžníka o tom, že dlh je premlčaný z hľadiska právnych následkov podľa ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a teda, že uznanie dlhu má svoje účinky v podobe plynutia novej desaťročnej premlčacej doby a je platné, aj keď ide o dlh premlčaný a aj keď uznávajúci o premlčaní nevedel. Preto nebolo potrebné zaoberať sa vedomosťou či nevedomosťou žalovanej o premlčaní uznaného dlhu. Pokiaľ žalovaná v (predchádzajúcom) odvolacom konaní uviedla, že o tom, že uznáva premlčaný dlh nevedela, táto skutočnosť zostala nesporná – žalobca ju nijako v konaní nespochybňoval, preto nebolo potrebné v tomto smere vykonávať ďalšie dokazovanie. Keďže bolo preukázané, že žalovaná nevedela, že 18. septembra 2001 uznáva premlčaný dlh, z hľadiska ustanovenia § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka síce nastali účinky plynutia novej desaťročnej premlčacej doby, avšak nenastali účinky uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, t.j. nenastala vyvratiteľná právna domnienka trvania dlhu v čase uznania. Preto dňom 1. januára 2004 začala plynúť žalobcovi nová desaťročná premlčacia doba, a preto keď dňa 28. apríla 2004 podal žalobu o vrátenie pôžičky na súd, jeho nárok premlčaný nebol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalovanej rozsudkom z 23. apríla 2009 sp.zn. 9 Co 248/2008 zmenil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol. Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 9 150,17 € do rúk jej právneho zástupcu (Mgr. A. M.) do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa vykonal rozsiahle dokazovanie, skutkový stav zistil správne, dospel však k nesprávnemu právnemu záveru. V konaní bolo preukázané, že žalovaná v čase uznania dlhu (list z 18. septembra 2001) nemala vedomosť o tom, že uznáva premlčaný dlh. V zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka potom uznávací prejav

žalovanej nevyvolal účinky, spojené s uznaním dlhu; keďže žalovaná nevedela o tom, že uznáva premlčaný dlh. Z hľadiska plynutia premlčacej doby to znamená, že nedošlo k začatiu plynutia novej desaťročnej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd dospel k záveru, že k vyvolaniu účinkov v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. k prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a k začatiu plynutia novej desaťročnej doby dôjde len za predpokladu, ak uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre právne úkony (§ 34 a nasl. Občianskeho zákonníka) a je vykonané v písomnej forme; v prípade uznania premlčaného dlhu má jeho uznanie taký následok iba za predpokladu, ak si dlžník bol vedomý toho, že uznáva premlčaný dlh. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné prihliadnuť na žalovanou vznesenú námietku premlčania, ako na dôvodne vznesenú námietku premlčania práva, keď pôvodná všeobecná trojročná premlčacia doba uplynula v apríli 2001 a podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka uznanie premlčaného dlhu žalovanou nezaložilo plynutie novej desaťročnej premlčacej doby, keďže žalovaná nevedela, že uznáva premlčaný dlh. Jej uznávací prejav preto nevyvolal účinky spojené s uznaním dlhu. Na dôvodne vznesenú námietku premlčania je súd povinný prihliadnuť, pričom premlčané právo nemôže účastníkovi priznať (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka). V súvislosti s rozhodnutím publikovaným pod R 51/1968, na ktoré poukazovali účastníci konania, odvolací súd vyslovil názor, že toto rozhodnutie nebolo možné v danej veci aplikovať, vzhľadom na zmenu právnej úpravy uznania dlhu, ku ktorej došlo od 1. januára 1992 v dôsledku novely Občianskeho zákonníka zákonom č. 509/1991 Zb. Uvedené rozhodnutie vychádzalo totiž z právneho stavu, ktorý na rozdiel od platnej právnej úpravy § 558 Občianskeho zákonníka, nerozlišoval medzi uznaním premlčaného a nepremľčaného dlhu. O trovách (celého) konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, navrhol ho zmeniť a zaviazat' žalovanú zaplatiť mu 66 387,84 € s úrokom z omeškania 13 % ročne od 1. januára 2004 do zaplattenia a náhradu trov konania na účet právneho zástupcu žalobcu, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Zaujal stanovisko, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, keď súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka bez ohľadu na ustanovenie § 564 Občianskeho zákonníka, a to v dôsledku toho, že z preukázaných skutočností vyvodil nesprávne právne závery. Mal za to, že v konaní bolo preukázané, že žalobca ponechal čas plnenia, t.j. splatnosti poskytnutej pôžičky na vôli žalovanej s ohľadom na tú skutočnosť, že v čase poskytnutia pôžičky žil

so žalovanou v spoločnej domácnosti a čakali spoločné dieťa. V súvislosti s otázkou splatnosti pôžičky vytkol obom súdom nižšieho stupňa, že neuviedli, na základe ktorých vykonaných dôkazov dospeli k záveru, že čas plnenia dlhu nebol účastníkmi dohodnutý, čo spôsobuje nepreskúmateľnosť týchto rozhodnutí. Podľa názoru žalobcu, žalovaná listom z 18. septembra 2001, ktorý spísala v neprítomnosti žalobcu, a preto je zavádzajúce jej tvrdenie, že jej ho žalobca diktoval, prejavila svoju vôľu ohľadne určenia splatnosti pôžičky (splatnosť určila dňom 31. decembra 2003) slobodne, vážne, zrozumiteľne a určitým spôsobom, pričom žalobca túto jej vôľu akceptoval tak konkludentným prejavom (nevzniesol námietky), ako aj formou výzvy z 20. novembra 2001, v dôsledku čoho došlo navyše k dodatočnej dohode o splatnosti poskytnutej pôžičky, aj keď s odstupom času po jej uzatvorení, čo však nie je v rozpore so žiadnym zákonným ustanovením, ba čo viac, táto možnosť priamo vyplýva z ustanovenia § 564 Občianskeho zákonníka. Na základe týchto skutočností nemožno považovať za správne ani právne posúdenie veci odvolacím súdom v časti posúdenia námietky premlčania vznesenej žalovanou a jej uznania za dôvodnú. Žalobca svoje právo nemohol uplatniť, resp. vykonať skôr, ako nasledujúci deň po dni, kedy nastala splatnosť pôžičky, t.j. 1. januára 2004. Keďže sa domáhal vrátenia poskytnutých finančných prostriedkov žalobou podanou na súde 28. apríla 2004, t.j. necelé štyri mesiace po dni splatnosti pôžičky, urobil tak v rámci premlčacej doby, t.j. v zákonnej lehote.

Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní

uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. Dovolateľ žiadnu z týchto väd nenamietal a jej existencia nevyšla v konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadať aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Ani vadu tejto povahy dovolateľ nenamietal a ani dovolací súd jej existenciu z obsahu spisu nezistil.

Dovolateľ namieta, že zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právnej závery.

Právna úprava dovolania vychádza z toho, že (v danom prípade) dovolacím dôvodom podľa § 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p. je dovolací súd viazaný v tom smere, že nemôže preskúmať iné právne otázky než tie, ktoré boli dovolateľom označené. Aj keď nie je viazaný dovolateľom navrhnutým riešením týchto otázok, pri posudzovaní veci vyplýva pre dovolací súd určité obmedzenie. Názor odvolacieho súdu o správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu sa môže týkať len tých otázok, ktoré bol oprávnený posudzovať. To znamená, že dovolací súd sa vyslovuje o správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu iba z pohľadu dovolacích dôvodov. Záver, že rozhodnutie odvolacieho súdu je správne, je preto

dôvodný vtedy, ak právne otázky označené dovolateľom odvolací súd vyriešil v súlade so zákonom.

Podľa ustanovenia § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty (§ 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka).

Zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa duhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu (§ 657 Občianskeho zákonníka).

Ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal (§ 563 Občianskeho zákonníka).

Čas plnenia znamená splatnosť pohľadávky (dlhu, záväzku) a má význam zvlášť pre omeškanie, pre beh premlčacej doby a pre žalovateľnosť. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vo všeobecnosti platí, že splatnosť dlhu nadväzuje na veriteľovo požiadanie, aby dlžník plnil. Možnosť vyvolania splatnosti záväzku daná veriteľovi týmto všeobecným ustanovením, prípadne špeciálnym ustanovením upravujúcim určitý právny vzťah (napr. z pôžičky) nesie so sebou súčasne aj právo veriteľa vymáhať splnenie záväzku. Ak môže totiž veriteľ vyvolať splatnosť záväzku, potom, objektívne posudzované, môže svoje právo tiež vykonať. Prvá objektívna možnosť výkonu práva je daná okamihom, kedy veriteľ najskôr mohol o splnenie požiadať. Ak však bolo dohodnuté, že dlžník zaplatí, až bude chcieť alebo môcť, t.j., ak bol čas splnenia ponechaný na vôli dlžníka (§ 564 Občianskeho zákonníka), je veriteľ povinný prijať plnenie, akonáhle mu je dlžníkom ponúknuté, nemôže však sám – a to ani tým, že by požiadal dlžníka o splnenie dlhu – čas splnenia určiť; môže iba navrhnúť, aby ho určil súd. Ak sa tak nestane, nie je dlžník povinný plniť a žalobný návrh požadujúci uloženie povinnosti na plnenie bez toho, aby mu

predchádzalo právoplatné rozhodnutie určujúce čas, kedy má dlžník splniť, nemôže byť pre predčasnosť úspešný.

V prejednávanej veci odvolací súd (zhodne so súdom prvého stupňa) posúdil právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou ako právny vzťah zo zmluvy o pôžičke s tým, že medzi zmluvnými stranami nebol dohodnutý čas splatnosti tejto pôžičky, z ktorého dôvodu je na tento prípad potrebné aplikovať ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka. Preto ak žalobca žalovanej poskytol pôžičku 2 000 000,-- Sk, v presne neurčený deň v apríli 1998, nasledujúci deň začala plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba na výkon práva žalobcom, a uplynula v apríli 2001, do kedy žalobca žalovanú na splnenie dlhu nevyzval. Nakoľko žalobca si svoje právo na súde uplatnil až 28. apríla 2004, odvolací súd prihládajúc na žalovanou vznesenú námietku premlčania uzavrel, že žalobcom uplatnené právo na vrátenie tejto pôžičky je premlčané, majúc za preukázané, že uznaním premlčaného dlhu (§ 558 Občianskeho zákonníka) čo do dôvodu a výšky žalovanou listom z 18. septembra 2001 nedošlo k vyvolaniu účinkov v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. k začatiu plynutia novej desaťročnej premlčacej doby (pri právnej bezvýznamnosti pôvodnej premlčacej doby), keďže žalovaná nevedela, že uznáva premlčaný dlh.

Skutkové zistenia, z ktorých vychádzal pri rozhodovaní odvolací (a aj prvostupňový) súd sú postačujúce aj pre rozhodnutie dovolacieho súdu. Ako vyplýva z obsahu spisu, žalobca sa domáhal od žalovanej zaplata 2 000 000,-- Sk (66 387,84 €) s príslušenstvom z titulu pôžičky, ktorú žalobca poskytol žalovanej v apríli 1998. Oba sudy nižšieho stupňa sa zhodli v otázke preukázania existencie predmetnej pôžičky, ako aj v otázke, že čas (doba) vrátenia pôžičky medzi zmluvnými stranami dohodnutý nebol. Na rozdiel od súdu prvého stupňa, odvolací súd však dospel k záveru, že žalovanou v priebehu konania vznesená námietka premlčania práva žalobcu je dôvodná, keď pôvodná všeobecná trojročná premlčacia doba uplynula v apríli 2001 a podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka uznanie premlčaného dlhu žalovanou 18. septembra 2001 nezaložilo plynutie novej desaťročnej premlčacej doby, keďže žalovaná nevedela, že uznáva premlčaný dlh. S takýmto záverom dovolacieho súdu treba súhlasiť. Aj podľa názoru dovolacieho súdu totiž bez akýchkoľvek pochybností treba vyvodiť, že čas vrátenia pôžičky medzi veriteľom a dlžníkom skutočne nebol dohodnutý, preto odvolací súd (ale aj súd prvého stupňa) správne vo veci aplikoval ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka. Vyplýva to tak z výpovede samotného žalobcu pred súdom prvého stupňa na pojednávaní 1. decembra 2004, v rámci ktorej uviedol, že o poskytnutie pôžičky ho

žalovaná požiadala telefonicky, s čím súhlasil, pričom o ďalších podmienkach pôžičky (ktoré žalobca nespomína ani v žalobe – pozn. dovolacieho súdu) sa so žalovanou nebavili, keďže v tom čase čakali spoločné dieťa, myslel si, že sa so žalovanou vezmú a žalovaná na neho “prepíše“ časť bytu, a vyplýva to aj z písomného vyjadrenia žalobcu k odvolaniu žalovanej proti rozsudku súdu prvého stupňa z 12. marca 2008 č.k. 17 C 399/04-175, v ktorom vyjadrení priamo odkazoval na odôvodnenie predchádzajúceho rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v tejto veci z 5. októbra 2006 sp.zn. 9 Co 238/05, ktorý zhodne so súdom prvého stupňa dospel k záveru, o.i., o nedohodnutí splatnosti dlhu, ktoré závery žalobca žiadnym spôsobom nerozporoval. Na skutočnosti, že doba splatnosti pôžičky medzi účastníkmi dohodnutá nebola nič nemení fakt, že tak žalovaná v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku z 18. apríla 2005 č.k. 17 C 399/04-104, ako aj žalobca vo vyjadrení k tomuto odvolaniu v súvislosti s dobou splatnosti pôžičky poukazovali na ustanovenie § 564 Občianskeho zákonníka, keďže právnou kvalifikáciou veci účastníkmi konania nie je súd viazaný. Konečne, v prípade, ak doba splatnosti pôžičky by bola skutočne ponechaná na vôli žalovanej, ako to tvrdí žalobca, s poukazom na uvedené už vyššie v odôvodnení tohto rozsudku, nebol dôvod na podanie žaloby na plnenie, ale by sa bol žalobca domáhal žalobou určenia času splnenia dlhu v zmysle ustanovenia § 564 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ ide o námietku dovolateľa týkajúcu sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia tak odvolacieho, ako aj prvostupňového súdu, keď neuviedli, na základe ktorých vykonaných dôkazov dospeli k záveru, že čas plnenia nebol účastníkmi dohodnutý, podľa názoru dovolacieho súdu táto námietka nie je dôvodná. Je totiž nesporné, že pri uzavretí zmluvy o pôžičke nedošlo medzi veriteľom a dlžníkom aj k dohode o splatnosti pôžičky, ktorá splatnosť nebola ničím ohraničená (napr. konkrétnym dňom). V takom prípade prichádzali do úvahy dve alternatívy splatnosti dlhu, a to buď, že čas vrátenia pôžičky medzi veriteľom a dlžníkom nebol dohodnutý, alebo, čas splnenia dlhu bol ponechaný na vôli dlžníka. V tejto súvislosti súd prvého stupňa už vo svojom prvom, vyššie spomenutom rozsudku z 18. apríla 2005 uzavrel, že splatnosť pôžičky nebola dohodnutá, ani ustanovená právnym predpisom či určená v rozhodnutí, preto na povinnosť žalovanej plniť bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka; nebolo preukázané, že by čas plnenia bol ponechaný na vôli žalovanej v zmysle § 564 Občianskeho zákonníka. Práve posledne uvedeným konštatovaním prvostupňového súdu je tak podľa názoru dovolacieho súdu, síce stručne, ale jasne odôvodnený právny záver prvostupňového súdu (s ktorým sa stotožňuje aj odvolací súd už vo svojom prvom rozhodnutí) o potrebe aplikovať v danej veci § 563 Občianskeho zákonníka. Preto, pokiaľ žalobca nevyzval žalovanú do apríla 2001, t.j.

do konca všeobecnej trojročnej premlčacej doby (ktorá začala plynúť od nasledujúceho dňa po poskytnutí pôžičky v apríli 1998), na splnenie dlhu a žalovaná až následne listom z 18. septembra 2001 uznala svoj dlh čo do dôvodu a výšky (§ 558 Občianskeho zákonníka), nevediac pritom, že uznáva premlčaný dlh, takýto uznávací prejav žalovanej nezaložil plynutie novej desaťročnej premlčacej doby podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a ak si žalobca svoje právo uplatnil na súde až 28. apríla 2004, odvolací súd správne s prihliadnutím na žalovanou vznesenú námietku premlčania rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol.

Z uvedených dôvodov preto dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p.).

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že žalovanej, ktorej by podľa výsledku konania vzniklo právo na náhradu jeho trov, žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. marca 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová